

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Petro Scholastico. 133.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ἡμετέρας ληΐας, ἔδδεν τοῖσιν ἔδρων, εἰς αὐτῶν δὲ παρόντων, ἃ μὴ εἰς τὰς ὑπερῆκας παροῦν ἡμεῖς.

cum afficiebant, alij lancea ipsius latus fo-
diebant. Atque in eos quidē latrones, qui
vnā cum ipso in crucem acti fuerant, nihil
tale perpetrabant: in ipsam autē eiusmodi
contumeliis, quibus ne in nocentes quidē
& facinorosos vti fas est, bacchabantur.

Λαμπητῆα Ἐπιστοῦπόω. ρλα.

Lampetia Episcopo. 131.

Ὅτι ἄπερ τῆ σωματικῆ καλλῆς ὄρος
ἡ τῆς μελῶν συμμετρία, ἔτω καὶ τῆ
ψυχικῆ καλλῆς ἔχατος ὄρος, ἡ τῆς
ἀρετῆς συμμετρία. εἰ γὰρ αἱ ἀκρότη-
τες εἰς χακίαν ἐκπίπτουσιν, ὡς πινες
τῆς σοφῶν ἀπεφύγαντο. ἡ δὲ γὰρ
εἰναί τις οἰκονομικὸς εἰς φειδωλίαν ἐκ-
πίπτει, καὶ ἡ δὲ γὰρ εἰναί μεγαλόφυχος εἰς
ἀσωπίαν. διὸ καὶ μεσότητης εἶναι τὰς
ἀρετὰς ὡρίσαντο. ἀσθεῖας γὰρ καὶ
δυσασθεῖας μέση ἔστιν ἡ εὐσθεῖα. εἰκό-
τως καὶ ὁ σφοδρὸς παρήνεσε, μὴ γίνεθ
δύ-
κτος πολὺ. εἰ δὲ καὶ τὸ παραγῆ, μὴ ἐν
τοῖς εἰς σὲ παρὰ τῆς πέλας πλημμε-
λεμέθοις πικρὸς γίνεθ, καὶ ἀκριβῆς δι-
κασθῆς, ἀλλ' ὑπερῶν τὸ δίκαιον τῆ ἀ-
γαθότητι, συζητῶμεν ἡμεῖς τοῖς συ-
γνώμης μέζονα εἰς σὲ πλάσσει.

Vt corporeæ pulchritudinis norma, mē-
brorum apta proportio est: ita etiam extre-
ma spiritualis pulchritudinis linea in vir-
tutum mediocritate consistit. Nam si ex-
tremities, vt quidam sapientes viri pro-
nunciarunt, in vitium degenerant (cupiēs
enim quispiā probus rei familiaris dispen-
sator esse, in tenacitatem & auaritiam la-
bitur: cupiens liberalis esse in prodigalita-
tem cadit. Vnde etiam virtutes mediocri-
tates esse definierunt. Inter pietatem enim
& impietatem medium locum pietas ob-
tinet.) haud abs re Sapiens quoque mo-
nuit, Noli esse iustus multū. Quod si hoc
quoque præcipit, caueas velim ne in iis, in
quibus alij aduersum te peccant scuerum
& acerbum iudicem te præbeas: verum iu-
stitiam bonitate vince, iis nimirum, qui
venia indigna peccata in te admittunt, ve-
niam tribuens.

Τῶ αὐτῶ. ρλβ.

Eidem. 132.

Ἐπειδὴ ἡ ἡμετέρα ἀφῆνοια ἡ ὑπο-
θεσιν τῆς ἐγκωμίων τῶ παναρίστου Ἐρ-
μογῆς τοῦ Ἐπιστοῦπῶ εἰς δὲ τὰς δι-
ξασθῆς, ἔδδεν τὸ τῆς χατορθωμάτων
ἀφῆνοια ἡ γνώμη χωρεῖ, συζητῶμεν
μοι ἡμεῖς μὴ παρατήρησθ. ὅτι γὰρ μὴδὲ
παρὸς μέρος ἐπαρέσθαι ῥάδιον, πῶς
πᾶσιν ἐπέξελθεῖν δυνατὸν.

Quandoquidem mens nostra laudum
præstantissimi Episcopi Hermogenis ar-
gumentum, ac rerum ab eo præclare & ex
virtute gestarum amplitudinē capere ne-
quit, idcirco mihi velim ignoscas. Nam
qui aliqua etiam dumtaxat ex parte prædi-
candis ipsius laudibus vix par sum, quo-
nam tandem pacto omnes ipsius laudēs o-
ratione persequi possim?

Πέτρον σχολαστικῶ. ρλγ.

Petro Scholastico. 133.

Χρῆ, ὁ φίλος, τὰ ἀνόματα ἀφῆνας
τῆς ἀγαθῶν, ἅπῃ τὰ πράγματα βα-
δίζεν. βασιλεία μὲν γὰρ καὶ πλοδοπος καὶ
δόξα, ὀνόματα μὲν παρὰ τοῖς ἔξωθεν

Operæ precium est amice, relictis bono-
rum nominibus ad res ipsas contendere.
Regnum enim, & opes, ac gloria, nomina
quidem sunt apud externos: res autē apud
N x iij

Christianos. Quemadmodum etiam contra, dedecus, & mors, & paupertas, mera quidem apud nos vocabula sunt: res autē apud illos. Ac si luber, Imperium, quod tanto studio tantaque contentione ab omnibus expetitur, in medium proponentes, ab eo cætera quoque omnia confutemus, atque illud tacentes, quod breue est, ac citò extinguitur (multi enim ex Imperij thronis ad tumulum delati sunt, lucis que præconum voces exceptit.) istudque item omittentes, quòd permulti auitis quoque bonis per proseriptionē spoliati sunt, cum florer, tum maximè illud exploremus, ac meretricis fucos & pigmenta minimè detrahamus, verum ornatam & fucatam in medium producamus, ut tum etiam ipsius deformitas sese prodatur. Itaque cultum ac dignitatem & actores, & præconis vocem, & populi obedientiam, eamque sui, qua omnes afficiunt admirationem adhibeamus, ac perpendamus, an non hæc, quæ præclara & expetenda videntur, non modò superuacanea sint, atque inanis quædam & vtilitatis expers opinio, verum etiam noxia & cum detrimento cōiuncta. Quid enim hinc ille, aut corpore, aut animo (nā hoc homo est) melior efficitur? An propterea sublimior, aut sanior, aut perniciosior existit, aut liquidioribus sensibus erit? Id profectò nemo dixerit. Ad animum igitur nos conferamus. Virū quæ ab hac pompa temperatior, aut suauior, aut prudētior reddetur? Minimè sanè, verum contra omnino. Neque enim quod in corpore, idem etiam in animo euenire solet. Nam illud quidem ad virtutem suam nihil assumpsit: hinc autem vitiū etiam assumpsit. Siquidem & amentiam, & inanē gloriam, & arrogantiam, & iracundiā, aliāque sexcenta vitia hinc contrahit. Quòd si gaudet, ac superbit & inflatur, atque aduersus omnes extollitur, hoc verò præsertim totius mali caput est: quippe cum latro etiā post prædam gaudeat, & raptor post admittam fraudē, & adulter post perfossum & violatum alienum matrimonium, & sicarius post cædē perpetratam. Quamobrè

παράγματα δὲ τῶν χειρῶν οὐκ οὐδὲ τανατία, ἀδοξία καὶ θάνατος καὶ πείρα, ὀνόματα μὲν ὡς ἡμῖν, παράγματα δὲ ὡς ἐκείνοις. καὶ εἰ βέλαι, τὴν ἀρχὴν εἰς μέσον ἀγαγόντες τὴν πᾶσι ποθεινὴν καὶ θεμιτάχρηστον, ἀπὸ τῆς αἰτίας καὶ τὰ ἄλλα πάντα ἐλέγξαμεν, καὶ μὴ φερόσαντες, ὅτι ὀλιγοχρόνιος, μηδ' ὅτι ταχέως σβέννυται. πολλοὶ γὰρ ἐξ αὐτῆς τῆς ἀρχῆς θρόνον εἰς τὴν τάφου ἀπώλεχθησαν. καὶ ὁ θρῆνος τὰς τῆς κηρύκων φωνὰς διεδέξατο. ἀλλὰ κακῶν παρέντες, ὅτι πολλοὶ καὶ τῆς ἀσθενειῶν ὑπαρχόντων ἐπερήθησαν, δημόσιον καθυποβλήθεντες, ὅτε μάστιγα αὐτῶν δοκιμάσασιν μὴ ἀέλωμεν τῆς πόρνης τὰ ἔπιπριμματα, καὶ τὰς ὑποσηφὰς, ἀλλὰ κεκαλλωπισμένῳ αὐτῶν εἰς μέσον ἀγάγωμεν, ἵνα τότε αὐτῆς ἐλεγχθῆ τὸ εἶδος. φέου κοῦ ἀσθενειῶν τὸ χίμα, καὶ τὴν βασιλεύχης, καὶ τὴν κήρυκος τὴν φωνὴν, καὶ τῆς δημίων τὴν ὑπακοὴν, καὶ τὸ ὑπὸ πάντων ἀποβλέπειν, καὶ βασανίζωμεν, εἰ μὴ τὰ δοκίμια λαμπαρά ταῦτα καὶ πορεύα, οὐ μόνον περὶ τῆς, ἀδ' ὑπολήψεις ἀνοήτους, ἀλλὰ καὶ ἔπιπριμμα. τί γὰρ ἀπὸ τῶν ἐκείνους ἀμείνων γίνεται, ἢ τὸ σῶμα, ἢ τὴν ψυχὴν: τὸ το γὰρ ἀνθρώπου. ἀρ' οὐκ ὑψηλότερος, ἢ ὑγιεινότερος, ἢ ταχύτερος, ἢ τὰς ἀσθενείας τρανοτέρως κεκτίσεται, ἀλλ' ὅσα ἀσθενείας φαίη. ἴστωμεν τὸν καὶ ἔπι τὴν ψυχὴν. ἀρ' οὐκ ὑποφρονέστερος, ἢ ἔπιπριμα, ἢ σιωπότερος ἀπὸ τῆς αἰτίας γενίσεται τῆς φαίτας. εἰ μὲν οὖν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνοήτων. εἰ γὰρ ὡς ἔπι τὸ σῶμα, ποδο καὶ ἔπι τῆς ψυχῆς συμβαίνει εἶσθαι. ἐκείνο μὲν γὰρ οὐδὲν εἰς τὴν οἰκίαν ἀσθενείας ἀρετῶν. αὐτῶν δὲ καὶ κακῶν ἀσθενείας. καὶ γὰρ ἀνοίαν, καὶ κηρύκων, καὶ ἀσθενείαν, καὶ μυσία ἐξ αὐτῆς ἀσθενείας πλημμελήματα. εἰ δὲ χαίρει, καὶ μέγα φρονεῖ, καὶ φουσαῖται, καὶ κατὰ

πάντων

πάντοι ἐπαίρεται· ἕτος μάλιστα τῆς
 χαίρει ὁ κολοφών· ὅτι ἔτι ἀλγεί,
 ἔτι ἀδρακεται, ἀλλὰ ἔτι χαίρει τὸ
 σιμάτων αὐξομένω αὐτῶ. οὐδὲ γὰρ
 πάντι τὸ χαίρειν, χαλόν· ἐπεὶ καὶ ὁ λη-
 γῆς χαίρει μετὰ τὴν κλοπὴν, καὶ ὁ ἄρ-
 παξ μετὰ τὴν πλεονεξίαν· καὶ ὁ μοιχὸς
 μετὰ τὸ διορύξαι τὸν τῆ πέλας γάμον,
 καὶ ὁ ἀνδροφόνος μετὰ τὴν σφαγιώ-
 μη τοίνυν τῆτο λεγέται, ὅτι χαίρει, ἀλλ'
 εἰ ὅτι χρῆσιμῶ δεικνύται, καὶ συγχα-
 ρήσονται· ἐπεὶ τοίνυν μόνος ὄβιν ἐλευθε-
 ριότητος, καὶ ἀρχικώτατος· καὶ αὐτῶ
 γὰρ τῶ βασιλείω βασιλικώτερος ὁ τῶ
 παθῶν ἀπὸ πηλαγιδίος, ἀσασόμεθα
 τὴν ἀρετῶν, καὶ τῆς πονηρῶς ἐκείνης
 δουλείας, ἀπαλλάξομεν ἑαυτῶς, μήτε
 ἀρχῶν, μήτε πλῆτον, μήτε πι ποῦτον
 μακαριστοὶ νομίζοντες, καὶ θεομάχη-
 τον, ἀλλὰ τὸ τῶ παθῶν ἀπὸ πηλαγιδί-
 μόνος.

Ζωσίμου πρεσβυτέρου. ρλδ.

Ἡ πέταυ (ο) πρυφαί (ο) καὶ τῶ ἄλλο-
 τριῶν συμφορῶν κακομιμνῶν διεγύ-
 ρων, καὶ τῶ χαλῶν τὸ ἀκόλαστον, ἡ
 ταῦτα θρῶν τῶ σπῆθῶ θυσιασθῆναι μὴ
 προσήμι· πολλοὺς γὰρ σκαυδαλίξων
 ἀπελαύνει τῶ προσήναι, μὴ τῶ σπο-
 μῶντας ἰδεῖν ποσάτω κηλῖδα τῶ
 ἐμίσηθῶ θυσιασθῆναι παρεφεδρεύσασαι.

Παύλου. ρλε.

Εἰ πάντα, ὡς φῆς, ἀσφῆ, καὶ εἰ-
 μαριδῶν γίνεται τε καὶ λέγεται, εἰπέ
 πῶς νῦν δι' ἡμῶν ἑαυτῶν ἀνατρέπει· εἰ
 γὰρ αὐτῶ πάντα ποιεῖ, αὐτῶν εἴη νῦν
 δι' ἡμῶν κηρύττει μὴ εἶναι γέννησι-
 πῶς οὐ αὐτῶ, ἢ φάτε εἶναι, φάσκεισαι
 μὴ εἶναι, ἔπι πτεῦται παρ' ἡμῶν.

Ὠρείων. ρλε.

Μὴ ἀπλῶς προσήναι πινδὸς ρῆσις τῶ
 ἰσθῶν χρῆσιμῶν ἀφ' ὁμοίως ἀπάραθῆ.
 ἐπαφροσύνας γὰρ ὀφλήσας, καὶ ἀνοίας

ne mihi illud quisquam cōmemoret, quōd
 gaudet: verūm an commodē atque utili-
 ter, ostendat, & ego ipsi gratulabor. Quo-
 niam igitur solus ille liberrimus, ac sum-
 mo imperio pr̄ditus est (nam ipsos quo-
 que reges dignitatis amplitudine superat)
 qui à vitiis & turbulentis animi moribus
 immunis est, virtutē amplectamur, atque
 improbam illam seruitutem à nobis depel-
 lamus, animisq; ita constituti simus, vt
 nec Imperium, nec opes & copias, nec
 cuiusmodi quicquā felicitatis nomine pr̄-
 dicandum, magnāque contentione perse-
 quendum existimemus, verūm hoc duntaxat,
 vt vitiis ac turbidis affectibus libe-
 remur.

Zosimo Presbytero. 134.

Aut ex alienis calamitatibus delicias ti-
 bi comparare desine, sopitam iam libidi-
 nem excitans atque accitens: aut hæc fa-
 ciens ad venerandum altare ne accede.
 Multos quippe offendens, ab accessu re-
 moues: vt qui tantam labem ac maculam
 illibati altari assidentem intueri minimē
 sustineant.

Paulo. 135.

Si omnia, vir erudite, fatali quadam, vt
 ais, necessitate fiunt, ac dicuntur, exponas
 velim, qui fiat, vt ipsa seipsa per nos euer-
 tat. Nam si ipsa omnia efficit, eadem nunc
 est, quæ per nos fatum haud esse prædicat.
 Quin ergo ipsi, quem esse dicitis, se mini-
 mē esse dicenti, fidem adhibetis.

Orioni. 136.

Ne dicta quædam sacrarum scriptura-
 rum simpliciter proferens, ore dilaceres
 (Alioqui enim imperitiæ ac stultitiæ no-